

Michael Peinkofer

Gryphony

1. kötet

A griff bűvöletében

Scolar

Előhang

*Több száz évvel ezelőtt,
rég, sötét korokban...*

A felhőkön átszűrődő sápadt holdfényben az emberi szem alig tudta kivenni a kőrakások gyűrűjét. Ámde a griffmadár gond nélkül átlátott a homályon. Amint észrevette célját, behúzta szárnyait, és zuhanórepülésbe kezdett. Csak a talaj közelében tárta ki szárnyát ismét, hogy lassítsa röptét.

Amikor a kör mellett lágyan a földre érkezett, az éjszakai szél megborzosolta a teremtmény tollait, csakúgy, mint utasának haját. A lovag megpaskolta az állat nyakát, majd leszállt a nyeregből. Páncélja halkán megnyikordult, köpenyébe belekapott a szellő.

– Malagant! – kiáltott a lovag, ám a hívására nem érkezett válasz.

A griffmadár fújtatott, majd nyugtalanul hátravette a fejét, miközben a karmaival a földet kaparta.

– Csillapodj – nyugtatta a lovag az állatot. A griff törzse egy oroszlánéra emlékeztetett, a feje és a jelleme azonban egy ragadozó madaré volt. – Minden rendben, öreglány.

Ekkor zörejt hallottak a körgyűrűn kívülről. Mindketten felpillantottak.

– Ki van ott? – kérdezte a lovag a sötétségtől. Ezúttal sem érkezett válasz. De ahogy az éjszaka árnyai elevenebbé váltak, megjelent egy alak a kőrakások között. A lovag egy cseppet sem lepődött meg. A káosz szolgálói ugyanis sokféle sötét praktikában kiismerték magukat.

Az idegen látogató fekete kámzsát viselt. Csuklyája eltakarta az arcát, a lovag azonban tudta, hogy kivel van dolga.

– Malagant – dörmögte. – Hát van merszed idejönni?

Az idegen hátrahúzta a csuklyáját. Beesett arca a holtakéra emlékeztetett. A mélyen ülő szempár baljósan csillogott.

– Elfelejtet, hogy a találkozó az én ötletem volt. – A jövevény kivillantotta a fogait.

– Mit akarsz?

– Beszélni akarok veled – felelte Malagant. – Eltöprengtél már azon, hogy meddig tart még köztünk ez a viszály?

– Elég gyakran töprengek ezen – felelte a lovag.

– Egykor sokan voltunk, de mára ketten maradtunk. Mi vagyunk az utolsók, akik még életben vagyunk. Mi vagyunk a levegő utolsó lovagjai.

– Én vagyok az utolsó lovag – ellenkezett a griff gazdája. – Te rossz útra tértél. Nézd csak meg, mi lett belőled!

Malagant hátravetette a köpenyét, feltárva az alatta rejtőző páncélt.

– Így igaz: nem ugyanazon az oldalon állunk – ismerte el. – De kinek jó ez az örökös harc? Be is fejezhetnénk. Még ma este.

– Mit javasolsz? – kérdezte a lovag. – Tegyük le a fegyvert?

– Békét ajánlok – felelte Malagant.

– Mégis hogy gondolod? – a lovag megrázta a fejét. – A fény és a sötétség kizárják egymást, ezt te is nagyon jól tudod.

– Talán így van – felelte Malagant. – De muszáj emiatt örökké harcolunk egymással? Miért nem hagyjuk, hogy az emberek maguk döntsenek arról, melyik utat akarják követni? Hány éve küzdünk már egymással, és nézd csak meg, hová jutottunk! Sokan az életükkel fizettek ezért a háborúért, bátor harcosok, akárcsak te és én. Hát nem vágysz rá, hogy megpihenj? Hogy végre letedd a kardot?

– Nagyon is vágyom rá – ismerte el a lovag.

– Akárcsak én. Ezért is ajánlom fel neked, hogy kösünk békét.

– Miért hinnék neked, Malagant? Hát nem ti kezdtétek a háborút?

– Most itt az idő, hogy befejezzük – mondta a fekete páncélt viselő alak. – Különben sosem lesz vége, és egyszer az egész emberiség bele fog pusztulni.

– Ez igaz – mondta a lovag.

– Hagyjuk hát magunk mögött a küzdelmeket! Döntsenek az emberek maguk a sorsukról! Mi már eleget tettünk értük. És ehhez nem kell más, mint letenni a fegyvert. Én is leteszem a sajátom. – Ezekkel a szavakkal Malagant előhúzta a kardját, melynek fekete pengéje alig látszott a sötétben, és a földre hajította. Ezután felemelt kézzel a kör közepére lépett.

– Hogyan döntesz? – kérdezte. – Követed a példám? A lovag tétovázott.

A griffmadárra pillantott. Az állat egyre nyugtalanabb volt. Egyáltalán nem bízott Malagantban. Hogy is bízhatna benne az után, amit Malagant a griffmadarakkal tett? De neki van választása? Talán nem kell mindent megtennie azért, hogy megakadályozza a további vérontást? Kicsoda ő, hogy visszautasítsa a békeajánlatot?

A lovag előhúzta a kardját, és hiába rikoltozott tiltakozásképp a griff, fegyverét a másik mellé dobta a földre. Ezután ő is a kör közepébe lépett.

– Add a szavad, hogy többé nem fog vér folyni – mondta.

– Becsületszó – felelte Malagant.

Farkasszemet néztek egymással.

A griff lovasa és a sárkány harcosa.

– Szorítsunk kezet, hogy megpecsételjük a békét – javasolta a lovas, és már nyújtotta is a jobbját Malagantnak. Ám ekkor valami félelmetesre figyelt fel.

A kőgyűrűn túlról rekedtes hangot hallott. A kőrakások másik oldalán egy óriási, fekete árnyék jelent meg. Hosszú volt a nyaka, szeme lángvörösen izzott. Gőz szállt fel, füst és kén szaga töltötte meg a tisztást. Malagant csontos arcán gonosz mosoly terült el.

– Milyen jóhiszemű vagy – mondta, miközben a teremtmény felágaskodott a háta mögött. Ahogy kitérta a szárnyát, olyan hatalmasnak tűnt, mintha még a holdat is le tudná nyelni. Sötétség borult a tisztásra.

– Becsaptál! – kiáltotta a lovas.

– Nem – felelte Malagant. – A háború valóban véget ér még ma este, és holnaptól béke lesz. Csakhogy nem úgy, mint azt gondoltad.

A sárkány dübörögve belépett a körbe. A kőrakásokat könnyedén dülta szét. A griffmadár fülsiketítő hangon rikoltzott. A lovas hátrálni szeretett volna, hogy

felvehesse a kardját, de nem volt rá képes – egyetlen lépést sem tudott megtenni!

– Meglepődtél, igaz? – Malagant teli torokból nevetett. – Felkészültem a találkozásra!

– Mit... mit tettél?

A lovag csak most vette észre a rovásírásos jeleket, amiket Malagant korábban a földre vésett: varázsrúnák voltak, amelyek csapdába ejtették. Semmi esélye sem volt megvédenie magát.

– Régóta vártam ezt a pillanatot – mondta Malagant, és a mögötte álló, óriási sárkányhoz fordult. – Devorax, kérlek, magyarázd el a barátunknak, hogy miért ér ma véget a harc! Mondd el neki, hogy miért mi nyertük meg a háborút!

A sárkány szörnyűséges, sípoló hangot hallatott, ahogy tüdejébe szívta a hűvös, éjszakai levegőt. A következő pillanatban már hallani lehetett a belsejében fellobbanó lángokat. Majd a bestia hányni kezdte a tüzet, és az egész tisztás lángba borult.